

dog fundet det rigtigt at give dette Begreb en nærmere Bestemmelse og Begrænsning. Den er søgt given derved, at der siges: de til Fortsættelse af Statshusholdningens regelmæssige Gang nødvendige Udgifter. Jeg tror, det maa erkjendes fra ærede Modstanderes Side, at der her fra vor Side er gjort et imødekommende Skridt, og at vi have søgt at naac en Affattelse, som kunde fjerne de Anker, som ere rettede mod Regjeringens Affattelse af Lovforslaget, og paa den anden Side kan jeg ikke se rettere, end at det, der her peges paa, da ogsaa netop er Kjernepunktet, er det, som fornødtigvis maa være Formaålet med en midlertidig Bevillingslov, nemlig dette at udtale, at den Omstændighed, at Rigsdagen — det være af hvilkensomhelst Grund; der kan jo være meget god Grund dertil, af Hensyn til tilfældige Omstændigheder — ikke har naaet til at faae Finantsloven færdig til 1ste April, dog ikke maa være til Hinder for, at Statshusholdningens regelmæssige Gang fortsættes, og at denne Omstændighed ikke bør bevirke, at der indtræder Forstyrrelser der. Efter min Opfattelse er dette derfor i det Væsentlige noget lignende som det, der forstaaes ved løbende Udgifter; men jeg mener at der ogsaa her i selve Ordene kommer Udgifter ind, om hvilke man maaske vilde anse det for tvivlsomt, om de skulde kaldes løbende, saasom Fortsættelsesudgifter, der næppe efter de paagjældende Udgifters Art kunne betegnes som egentlig løbende. Jeg indrømmer, at Udtrykket er efter Sagens Natur noget af en saadan Beskaffenhed, at det i hvert enkelt Tilfælde maa blive Gjenstand for en Overveielse og et Skjøn, hvad der derved bevilges, men jeg tror, at det Samme vil gjælde om enhver anden Affattelse. Vil man ikke paastaa, at det overhovedet er umuligt at give en saadan midlertidig Bemyndigelse, tror jeg, at man nødvendig maa komme til saadanne Udtryk, der mere eller mindre aabne Veien for et Skjøn, og selvfølgelig kan der saa ogsaa være afvigende Meninger om, hvorledes de skulde forstaaes, men hvad man vil opnaa ved en anden Affattelse, er, at man kommer bort fra en Affattelse, hvorom det er givet og notorisk, at der har gjort sig en Uoverensstemmelse gjældende mellem de to Thing. Jeg kan kun anbefale det høie Thing at stemme for det af min Kollega og mig fremsatte Endringsforslag. Vi have fremsat det netop for at bane Vej for en gjensidig Forstaaelse mellem Thingene, og jeg tror ogsaa, at Vedtagelsen deraf vil føre dertil.

Solstein: Jeg maa dog sige, at ligesom jeg paa ingen Maade kan erkjende, at det, at der paa et Lovgivningsomraade, paa hvilket man har været enig i 35 Aar, paa en Gang gjøres en anden Opfattelse gjældende af en af Lovgivningsmagtens Faktorer, skulde indeholde en Forpligtelse for en anden eller de andre af Lovgivningsmagtens Faktorer til at fravige det, som den selv ikke nærer nogen som helst Tvivl om, saaledes kan jeg heller ikke erkjende, at man overhovedet ikke skulde kunne blive enig med det andet Thing uden at faae en anden Form. Det gaar det ærede Medlem bestandig ud fra; det tror jeg er urigtigt. Det kommer an paa, hvad man vil. Der er to Formaal, to Betragtninger, der ere komne frem fra den Side, der ønsker en Forandring i det Bestaaende. Det er dels i og for sig en Forandring, en Udvidelse af den Bemyndigelse, der hidtil har været givet Regjeringen, og dels en Forstaaelse, som det hedder fra den anden Side. Naturligvis, naar man vil have en Udvidelse af den Bemyndigelse, der hidtil er given Regjeringen, saa maa man selvfølgelig have en anden Form; med denne Form kan Regjeringen ikke faae Mere, end hvad der fra Statsrevisionens Side her er erkjendt at ligge i selve de midlertidige Bevillingslove. Altsaa, hvis det er det, man vil, saa indrømmer jeg, at det slet ikke kan nytte noget, at man forhandler mere om denne Lov, men lad os saa ikke sige, at det er den megen Tvivl, der har givet Grunden til, at vi overhovedet ere komne til at forhandle om denne Lov, Nei. Grunden er saa ganske simpelt den; at man fra Regjeringens og det andet Things Side ikke vil inoies med, hvad 35 Aars Praxis har slaaet fast. Man kan ikke mere leve med det, man vil have noget helt Nyt. Er det derimod Meningen, ikke at man vil have noget Nyt, men kun, at man vil have en Forstaaelse, saa er det aldeles ikke nødvendigt at finde en anden Form. Jeg er fuldkommen overbevist om, at en Forstaaelse maa kunne naas ved roligt og alvorligt at gaa tilbage i Historien paa Grundlag af den nuværende Lov, og jeg ser heller ikke, at den Forandring er stillet saaledes ubetinget fra anden Side, at man skulde have en anden Form. Den høitærede Confeilspræsident udtalte i Landsthinget, at efter hans Mening maatte man nødvendigvis søge at komme til en Forstaaelse om Affattelsen af de midlertidige Finantslove, enten til en ny Affattelse eller ogsaa til en fælles Forstaaelse af den gamle Affattelse. Der er altsaa slet Intet til Hinder for at blive ved den gamle Affattelse og med en god Willie